

הברך נדר

מספר 1040

ט' בתשרי תשמ"ח

2.10.87

כ פ ר ה נ ש י א
עלון פנימי - לא לפרסום

כפי שמקובל, נתחבר הנוסח של "כל נדר" בספרד. בשעה שהיו האנוסים מתכנסים בערב של יום-כיפור בסתר במערות או במרתפים נסתרים, היו קוראים לפני כל הנאספים את הנוסח הזה של התרת-נדרים, לרמז שמתבטלים כל הנדרים ושבועות, שהם היו אנוסים לנדור ולהישבע בשעה שקיבלו את הדת הנוצרית...

עם החזרה לארץ ישראל ניתן אולי להשיב ליום הכפורים ולעשרת
ימי התשובה את תוכנם המקורי. דהיינו: התשובה קשורה לחידוש
פני החברה, לתקון אי-צדק חברתי. דרך זו, השואבת את השראתה
מרעיונות היובל, יש בה מקורות להתרעננות הציונות, היא
מאפשרת לבנות את החיים בארץ מתוך אותה השקפה של מהפכה מתמדת.
ספק, אם ליהודי בן זמננו החי בארץ יש אפשרות להתייחס למושג
'התשובה', אם אין היא קשורה בטבורה למעשים.

ידיב בן-אהרן

מזל טוב... מזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

4.10. יבין בן-רשף

5.10. זיוה מלינה

7.10. מר סידני פרידלנדר

איזק פוטש

דוריס וייט

אורן פרלסון

אייל אורן (נכד של ריינס)

עודד כץ

רבקה בלר (נכדה של טנא)

י מ י - נ י ש ו א י ן

4.10. מירנדה וג'ף שטרובל

8.10. ברברה ורוני בוטו

9.10. פם וינקל מנדז'יגורסקי

10.10. רחל ואילן גינת

8.10. שריטה סינה

הילה אפטרוט

גל אפטרוט

תיקון טעות

שם הנכד של משפחת בן-היים שהוזכר
במדור זה בגליון הקודם הוא ע מ ר י
ולא כפי שהודפס. (נמסר ע"י סבא משה)

21.9.87 לבית כפר הנשיא שלום רב

אנו רוצים להודות לכם על הבנתכם ועזרתכם בזמן

האסון הכבד שלנו. זה נותן להו כוח לדעת ששרון

נמצאת בין חברים ועל-יד סבתא ולא במקום זר.

אנו מאחלים לכל בית כפר הנשיא שנה טובה.

יוסי וסלביה

מה נשמע

ב מ ש ר ה ש נ ה

* לפני שבוע - פתאום כמפתיע - הסתיו הגיע! ואיתו מבול ראשון (אך לא אחרון, אינשאללה) של גשם. התוצאות: הרבה גגות דולפים, הוצאה מבוהלת של נעלי חורף וכו' מן ה"בוידעם" - וימי המתנה בשדות הכותנה. בזמן כתיבת שורות אלה כבר התייבשו השטחים וממשיכים לעבוד. הנזק עוד לא ידוע, רק אפשר להודות לכוח עליון שגמרנו את קטיף הכוטנים עוד לפני הגשם.

10/10

ההצפה הרצינית ביותר היתה, כמובן, במרפאה - וכאשר המים ממש הגיעו עד נפש, האחיות היו עדות למבצע קיבוצי טיפוסי: בפקודו של מקס התלבשו על העניינים הרי ליפשיץ ולאח כץ ועוד כמה מתנדבים, ניקו, ייבשו והצילו רכוש. עכשיו בנו בריכה על-יד המרפאה, כך שהדגים יכולים לשחות מחוץ למרפאה.

* עבודות הבנייה ב"פרוייקט הפארק" נמשכת. בבתים הראשונים סיימו את עבודות התשתית (ביוב, חשמל, מים, קווי טלפון) ועברו לעבודות הגימור בתוך הדירות: אריחים, אמבטיות ושאר המותרות (!). מרכז הבניין עדיין לא יכול להתחייב לגבי תאריך ההעברה.

17/10

* חידוש מעניין, ולפי כל הדעות מוצלח, היה אירוח של משפחות מטובא אצל משפחות במשק. סך-הכל הגיעו כ-11 משפחות שבאו עם ילדיהם (לפחות כמה מהם).

24/10

* בשעה טובה עוברת גם הסנדלריה למשכנה החדש במרכז השירותים.

* נו, מי היה יכול לנבא, שבמחצית נובמבר כבר נגיע ל-250+ מ"מ גשם? בסוף השבוע האחרון היו כבר כאלה שהוציאו את הסנפירים ואח השנורקל - על-מנת להגיע לחדר-האוכל בשלום! והיו גם כאלה שבילו לילות וימים בייבוש רצפות וסתימת סדקים דולפים. אך בסך-הכול הרי זה נהדר, לשמוע את כל הרטוב הזה הולם בגג - אחרי תקופת יובש ארוכה כל-כך.

14/11

מבצע איתור הכינים בהילור גבוה, בעזרתה של אוולין, העושה עבודה נהדרת. ההורים מתבקשים לעזור.

5/12

* באסיפה השבוע הוחלט להוסיף פלואוריד למים אצלנו. לאחר שכתשעה משקים באיזור כבר הוחלט על הפלרת המים, בעצם לא נותרה לנו הרבה ברירה אלא להיות המשק העשירי.

9/1

* החורף בעיצומו, וגשמי הברכה ממשיכים לרדת. עד כה (יום ד') ירדו 450.9 מ"מ. באמצעי התקשורת נתבשרנו שאם הגשמים יימשכו בקצב הנוכחי זו תהיה השנה הגשומה ביותר מאז 1956!

ב יותר מאז 1956!

עתזור חדש יצה לדרך.

פאשלת השנה
מצד המערכת

23/1

* עברנו את ה-500! אחרי שבוע של אכיב ממש חזרנו למטריות ולמגפיים, לבוץ ולמפלס הכנרת העולה! מי מהמר על 700 מ"מ לשנה זו?

30/2

ובכן, הגענו בשעה טובה לסוף ינואר והמצב כעת הוא כדלקמן:
ימי גשם (1 מ"מ או יותר) - 43. כמות המשקעים - 518.1 מ"מ.

* חבר ניגש למד-הגשם ופולט בשמחה:
"עשינו את זה! המדידה העכשווית כ-03
מ"מ ביום 11.3.87. (מילולית פלט החבר:
We've hit the jackpot - אבל זה כבר
ליודעי ח"ן בלבד!)

13/3

* שוב מהתל בנו מזג-האוויר. זה לא שאין אנו רוצים את הגשם -
להיפך - מפלס הכנרת וכל היתר - אבל - - - למה תמיד בפורים?

20/3

חידוש מעניין וחיוכי היה קריאת מגילת אסתר בערב החג בחדר-האוכל.
הקראת הקטעים היתה מלווה בהצגת ה"פורים-שפיל", הפעם על הבמה החדשה!

באותה אסיפה שהייתה רבת-עם ומאוד דמוקרטית (השתדלנו שכל חבר שמתבטא יישאר במסגרת
5 דקות הקצבת זמן), החלטנו ברוב קולות להפסיק את העישון בחדר האוכל, ובאיזור ההגשה
בזמן הארוחות, החלטה שמטמחת רבים מן החברים, אבל כמו תמיד יש מספר קטן ש"אוכלים אותה".
מספר קטן זה של חברים בחרו למחרת בבוקר לאכול במועדון.

27/3

בינתיים מתקדם בעצלתיים סלילת השכילים כשיכון החדש. גורמים מפריעים -
מזג האוויר, פשיטת רגל של החשמלאי, הרסאדן... נעפה להעברה מהירה של
דיירים בקרוב כימינו!

5/6

* בזרם דקיק מתחילה ההעברה לדירות הזדשות ב"שכונת הפארק". החברים למדו
כנראה, ש"מסוכן" להיכנס לדירה לפני שבמסמר האחרון נתקע בקיר...

17/6

.. כן, התחלנו את הפרויקט הגדול שלנו שעליו שמענו הרבה, דיברנו הרבה, ועכשיו

עובדה - התחלנו... כן, התחלנו בשיפוץ בנין המרכז. הבנין הטרומי בו היה משרד הגזבר ומשרדה

7/8

של סלמה כבר ריק.

נשמע

גם השבוע...

ובכל זאת, משהו

- * שוב קרה לנו "נס החגים" המסורתי, וקירות חדר האוכל הצליחו להכיל את הסועדים בארוחה משותפת, בצפיפות נסבלת ובאווירה טובה. האם נבואות השבר של נטע ריתקו חלק מן האוכלוסייה בביתם, או הבריחו אותם מן הגליל - מי יודע? על כל פנים לנטע, המארגנת, המסורה, הטורחת, מגיע צ"ש.
- * אומרים, (אני שרתי, לכן לא שמעתי) שהפעם שירת המקהלה היתה על רמה - בוודאי גם בזכות האחראי על מערכת ההגברה, דגלס.
- * גם את הערב השני הצליחה ועדת החגים למלא בתוכן מבוסס על כשרונות מקומיים. יישר כוח לרונה המרכזת, ואל תתיאשי.
- * כפי שיודעים כולם, האכזות חשובה מן הכמות. כך על כל פנים הרגיש הקהל המובחר שהגיע לשמוע את די"ר אולק נצר בנושא "התנגדות לסיפוח". דבריו של המרצה לא התקבלו על כולם. (כפי שתקראו להלן).
- * ברוך הבא לדן, חברה של מרגלית כהן, הבא לשהות בקרבנו במשך שישה חודשים.
- * הגיע שוב המתנדב הוולשי, סטנלי, המבלה אצלנו "חופשת עבודה" כל שנה, לתועלת שני הצדדים.
- * הגליון הבא של "דבריי" ייצא אומנם במועדו, ביום ו' 2/10, אך בגלל החג נצטרך להקדים את ההדפסה. לכן נבקש מכם למסור את החומר עד 8.00 בבוקר ביום ג'.
- * לדוב (ברני מ.) התאוששות והחלמה מהירה.

!!!!

ל צ מ י ס ב י ו ס כ י כ ו ר
עם תום הצום יוגש כיבוד לצמים
בחדר האוכל (תחת תקרת העץ).

גמר חתימה טובה -

א ב ג ה

במסגרת שנת ה-40 לקיבוץ יילמד בנושא
בבית הספר יום או יומיים בחודש עד
לחופשת הפסח.

* 40 שנה לכפר הנשיא *

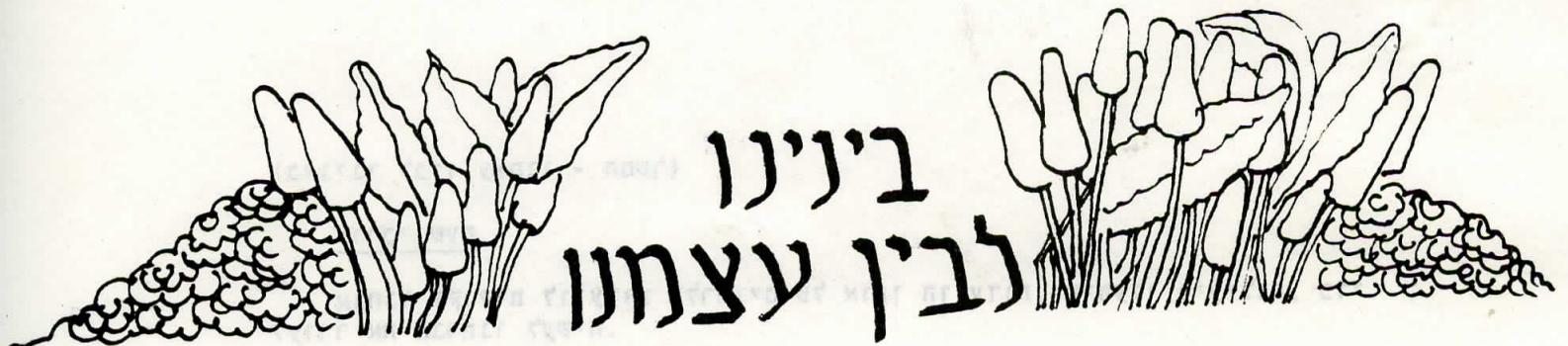
בנושא הראשון - "הכל התחיל ב'הבונים'", נתחיל ביום ג' 20 באוקטובר, ובו נעסוק בתנו-
עת "הבונים" ותפקידה בבניית הקיבוץ בפרט ועלייה לארץ בכלל. כבר פנינו לחברים רבים,
שנענו ברצון לספר לנו על עצמם בתנועת "הבונים".

מעורבות החברים בנעשה בבית הספר - כמו בשנים קודמות - חשובה לנו ביותר, לכן
היינו רוצים לשמוע מה החברים היו מעוניינים שילדי בית הספר ילמדו על קיבוץ כפר הנשיא.
מול הדלפק בחדר האוכל תלוי לוח שעליו החברים מתבקשים לשים פתק עם חוות דעתם.

תודה מראש,

צ י ל ה

בשם הצוות

בינינו לבין עצמנו

אכין את הסנדוויצ'ים

בשנות החמישים המוקדמות החליט קיבוץ זה החלטה אמיצה וקשה: החלטנו שכל אלה שעומדים לעזוב, מהרהרים על עזיבה, מסתובבים ומדברים על זה שבעוד כמה חודשים הם יעשו חיים משוגעים בלונדון, מלבורן, פריז... יעזבו בתוך זמן קצר בתאריך שהאסיפה תקבע. זאת היתה מכה קשה, כי עזבו חברים שנחששו כאידיאליסטים יחד עם אלה שהיום נהוג לכנות אותם "נמושות". אבל החברה הבריאה - עובדה.

הימים היו ימים קשים של "צנע" וחוסר פרנסה. תנאי המחיה היו פרימיטיביים ומי שהחליט להמשיך ולחיות בכפר הנשיא היה אידיאליסט או משוגע או חולמן או כל הדברים האלה ביחד. והיו כאלה שנאבקו עם האקלים והאדמה, וכישלון ענפים ועתיד מעורפל, והצליחו. קם קיבוץ שיחגוג בתש"ח את 40 השנים לקיומו, קיבוץ שהתפארנו בחברתו היציבה, המתחשבת, האנושית והדואגת לחבריה. אבל כנראה זה לא מספיק. לא העברנו שום מסר, שום אידיולוגיה, שום השקפת עולם לדור הבנים. הם נחמדים וה-גונים ויודעים לעבוד, אבל חסר להם המשהו-מיוחד, המבדיל בין כל אדם אחר לבין קיבוצניק. הם מסתכלים על העולם הגדול ואפשרויותיו הבלתי מוגבלות, הקריירה המוצלחת, הבית עם הג'אקוזי, בריכת השחיה הפרטית, שלושת הקדילקים והמשרתים הפיליפיניים ומרגישים שהקיבוץ קטן עליהם. עדיף להם, כי לא לימדנו אותם אחרת, עולם הגיונגל של הרוג או היהרג, של טפס על גופות יריבין. לא שרנו להם שיר הלל על הקיבוץ, לא רק כנסיון חלוצי חולף, אלא כקהילה דינמית ותוססת. שקענו בעשייה של היום-יום, כשתביעות הפרט הפכו לעיקר והדאגה לכלל למשנית.

יש בדיחה ישנה של בן יהודי, בן תפנוקים, שבא לאמא שלו, מטיח בה האשמות ואומר לה שבכוונתו לעזוב את הבית לצמיתות. להפתעתו האם לא מתחננת לפניו שיש-זור בו, שיתחשב בה, אלא אומרת בשלווה: "טוב, אז אכין לך סנדוויצ'ים לדרך".

אנחנו עומדים בתחילת תקופה קשה שתחייב אותנו למאבקי קיום לא קלים. לכל מי שאינו מרגיש שיש לו שותפות גורל איתי ועם חברי, אני מוכן להכין צידה לדרך. אבל שיזדרז, כי אנחנו נזדקק לבתים לא מעטים לקליטה חדשה.

חינוך מתחיל בקטן

אחד מסימני התקופה הזאת הוא היעדר מטפלות בבתי הילדים השונים. לא קשה למצוא את הסיבות: יש ילודה גדולה ומבוכת מחד, ויש רצון הפרט - חברות וחברים - לעבוד רק במקום שהוא חפץ בו מאידך. גורמי העבודה מבינים - קשה לא להבין - ומגלים סימפטיה - הרי ילדיהם נמנים בין הפעוטים הסובלים - אבל אינם מוצאים פתרונות. מערכת החינוך מתלבטת, מכנסת אסיפה רבת משתתפים - פעם ראשונה באלפיים שנה - מקבלת הרבה הצעות איך לפתור את הבעיה ושוקעת, מן הסתם, במלאכת המיון.

אני מבין ומקשיב לזעקתה של מיכל עדר וחושש שעד שלא תנקוטנה אימהות הפעו-טים הסובלים צעדים דרסטיים, לא ישתנה כלום. אגב, אני גורס שזאת בעיה שחברות צריכות לפתור: להיות אבא מחייב הרבה יותר מנשיקת "לילה טוב". אולי נצטרך לחזור לימים ההם, כאשר חייבנו חברות וחברים לעבוד במקומות מסויימים לתקופה מסויימת, כי טובת הציבור, טובת הילדים חייבה את הוויתור. רוב החברים קיבלו את הדין.

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

צורכי שעה

אנחנו זקוקים לוועדות ולרכזים של אותן הוועדות, שיפעלו ביעילות, כדי לעורר את חברתנו לעשייה.

אנחנו זקוקים לחידוש האימון באלה שנושאים בתפקידים, שלא תמיד הבינו את הכתובת שעל הקיר ולא תמיד סיפרו לנו את כל האמת.

אנו זקוקים לאמנה קיבוצית מחודשת, שבה יחתמו כל המאמינים. אנחנו חייבים להפסיק את ה"מגיע לך".

אנחנו חייבים לדאוג לבעיות הפרט לפני שניווכח שבגלל אטימת אוזניים הוא התיאש ופרש מן הציבור.

אנחנו חייבים להפוך את ה"דוקרטיה" הקיבוצית ליעילה ומתחשבת.

בעל טור זה, שיוצא לחופשה שנתית של כמה שבועות, מודה לאותם החברים שבאו ואמרו שהם מזדהים עם המניעים המצפוניים שהביאו לשאילתא באסיפה, ומאחל לכל בית כפר הנשיא

גמר חתימה טובה

א ר י ק

דו"ח ועדת התכנון.

מישיבה ביום 10.8.87

נכחו: מקס, מיכאל ד., בתיה, קני, פאול, רותי ע., יגאל ב"ח
נעדרו: שולמית, אלק, אשר, נעמי פ.

(1) דנו בעניין ליווי בניית חדר-האוכל והאולם. לאחר הסברים מפי מקס הוחלט, שאין זה מתפקידה של ו. התכנון לטפל בנושא ומביאים אותו לפורום אחר, אשר יחליט באיזו צורה יש ללוות את הבנייה.

(2) יש צורך להקים ועדת יישוב, כתת-וועדה של ועדת התכנון, ע"מ לטפל בעניינים שוטפים, הנוגעים לבינוי. הנושא נדחה בינתיים.

מישיבה ביום 16.9.87

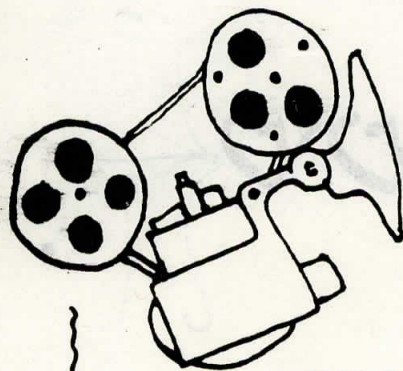
נכחו: מקס, קני, פאול, מיכאל ד., אשר, שולמית, נעמי פ., אלק, בתיה, רותי ע.
נעדר: יגאל ב"ח

(1) פאול ואלק מסרו דו"ח על שיחות שניהלו עם פרדי כהנא בנושא מתכנן המשק. רותי מסרה שבינתיים מאמציה בחיפוש מתכנן מתאים היו לשווא. הוחלט להמליץ לקבל את פרדי כהנא כמתכנן המשק לתוכנית האב ולהזמין אותו לשיחה עם ו. התכנון.

(2) פאול מסר דו"ח על הוועדה לאולם המתוכנן, שהוא משתתף בה.

(3) מקס מסר דו"ח על נושא המינימרקט שהובא למזכירות באותו שבוע.

(המשך בע' _____)

פִּינֵת הַסֵּרֵס הַשָּׁבוּעִי

שם הסרט: כ ח ו ם ה ג ו ף BODY HEAT

בימוי: לורנס קאסדן

משחק: ויליאם הארט, קתלין טרנר

דרמה עם שני שחקנים מעולים - ויליאם הארט (בוגר אוסקר), המשחק בסרט עורך-דין הגון וישר ולא מבריק במיוחד, המתאהב בקתלין טרנר - צעירה חושנית (מאוד) וערמומית. מי שראה את קתלין טרנר ב"כבוד של פריצת" עם ג'ק ניקולסון, יודע עד כמה היא חושנית ומגנטית, ומי שמכיר את ויליאם הארט וזוכר אותו משלל תפקידיו, ב"החברים של אלכס", "גורקי פארק", "אשת העכביש", "ילדים חורגים לאלוהים" ועוד סרטים, ישמח לפגוש בו בסרט זה. רק למבוגרים. ו. (ורטיגו) סרטים

ועדת התרבות מודיעה:

לאחר שקניתי את הכרטיסים לפסטיבל (עכו), הסתבר שנצטרך לארגן נסיעה גם ליום ג' ה-13.10, זאת מאחר וחלק מהכרטיסים להצגות הנדרשות אפשר היה להשיג אך ורק ליום שלישי. לכן ביום שלישי תצא הסעה מהמשק בשעה 13.00 ותחזור ב-17.30. בשאר הימים תאורגן ההסעה כך: ביום א' 11.10 יצא רכב ראשון מהמשק בשעה 15.00 למען אלה שנרשמי ל"זונה ציונית". המיניבוס יזוז מהרחבה בשעה 17.30 בדיוק. ביום ב' 12.10 יצא המיניבוס בשעה 16.00 בדיוק, וביום ג' 13.10 יצא המיני-בוס כאמור לעיל בשעה 13.00 בדיוק. הנסיעה לעכו לוקחת כ-40 דקות. אגב, בכרטיסים שתקבלו נקוב מחיר הכרטיס 15 ש"ח, אך למרות זה מחירו לחבר 12 ש"ח, הנחה מיוחדת על הנחה מיוחדת. הודעה נוספת על ההסעות תבוא על לוח המודעות.

(דו"ח ועדת התכנון - המשך)

מישיבה ביום 29.9.87

נכחו: מקס, אשר, יגאל, קני, פאול, נעמי פ., רותי ע., שולמית, מיכאל ד. נעדרו: אלק, בתיה

1) ועדת התכנון בחרה בתת-ועדה, ועדת יישוב, שתפקידה לטפל בבעיות שוטפות, לאחר דיון הוחלט, שהרכב הוועדה יהיה רכז + שני חברים מוועדת התכנון ועוד שני חברים מחוץ לוועדה. רותי ע. נבחרה בתור רכזת ואלק ויגאל יישבו בוועדה בתוקף תפקידם.

2) הוחלט שמקס, יגאל וקני יטפלו בבעיה של "המקלט של דב".

ש.ש.ש. שלב בהתבגרות

שיחה עם יעלי פרנק

- ש. מדוע בחרת בשנת שירות מוקדמת, לפני הצבא?
- ת. ראיתי בזה שלב בין בית-הספר ובין הצבא. אומרים שאחרי שנת השירות נכנסים יותר בוגרים לצבא.
- ש. איזה אפשרויות עמדו לפניך לבחירה?
- ת. היתה אפשרות של הדרכה בעיר או קומונה בעיירת פיתוח או בטבעון, ששם גם לומדים במכון הציוני באורנים, וישנם עוד מיגזרים.
- בהתחלה הלכתי לקומונה בבית-שמש. שם עובדים בעיירה ומשתלבים בקהילה. לא אהבתי את זה. לא נהניתי מחיי הקומונה. לא מצאתי שם רעיון ברור שמכוון את העניין. החברים הם "שינשינים" לפני הצבא, כל אחד בא עם ציפיות משלו - ולא התגבש משהו משותף.
- גם תנועת הנוער העובד שם לא מצאה חן בעיני. פעם היתה בה אידיאה, עכשיו כל מה שחשוב להם זה מספר החניכים בקן, לטפח מין גאוה מקומית - כבר לא באים לחנוך, מטפחים הישגיות, כמו בספורט.
- ש. הרגשת בעיירה התנגדות לקיבוצניקים?
- ת. כן. בדרך-כלל אמרו לנו: אתם בסדר, אבל הקיבוצניקים הם כאלה וכאלה... חשבתי שאוכל לתרום משהו לעיירת פיתוח, לעזור בתחומים מסויימים. ראיתי שזה לא מתגשם. גם התגעגעתי לחיי קיבוץ.
- הנסיון לשלב אותנו בחיי עיירת פיתוח נראה לי כדבר מאולץ, לא טבעי. אחרי ארבעה חודשים ביקשתי להעביר אותי לקיבוץ צעיר ואחרי נסיון קצר ברביד הגעתי לבית הערבה.
- ש. איזה יישוב זה היום - בית הערבה?
- ת. זה קיבוץ. עדיין אין שם גוף קבוע. אנחנו היינו "גרעין בנים אי", שאיזרח את היישוב. זהו קיבוץ יעד של נחלאים, כשישתחררו. ארבעה גרעיני נח"ל מיו-עדים למקום, לעת עתה. ניסינו לקיים קשר איתם ע"י ועדת קשר, אבל זה לא היה מוצלח ביותר, כי הם נחלאים - ואנחנו קיבוצניקים. אני חושבת שזה היה בעיקר באשמתנו.
- ש. מה פירוש "גרעין בנים"? מה מטרתו?
- ת. המטרה היתה - להחזיק את המקום. בתק"ם קוראים לזה "גרעין בנים".
- ש. איך התנהלו החיים בבית הערבה?
- ת. היינו 25 חבריה ושני מלווים - מלווה משקי ומלווה חברתי - שלא גרו במקום. המזכיר ומרכז המשק היו מהקבוצה שלנו.

(ש.ש.ש. - המשך)

- ש. איפה עובדים? מה הם הענפים?
- ת. יש גידולי שדה - השנה גידלו תירס, אספסת ומלונים. יש גם תמרים וכרם. בבית יש מוסך, נוי, ומטבח - כמובן. ויש עובדים בעבודות-חוץ, לפרנסה. אני, למשל עבדתי בתמרים של אלמוג. עבדו גם בקליה ובנערן. השנה, מגרעין בנים ב', עובדים גם בתיירות בעין-פשחה, במצפה-שלם ובמצוקי-דרגות.
- נהניתי מאוד מהעבודה בתמרים, כי זה היה בשבילי משהו חדש. זה טיפוס על עצים גבוהים מאוד, והישיבה על הכפות היא נוחה מאוד. עבדתי בתקופה של ההפרייה - זה היה מעניין מאוד. גם העונה - החודשים מארס, אפריל מאי - היתה נעימה מאוד.
- אחר-כך החלפתי בת אחרת במטבח. היינו שם שתי בנות ואחת חלקית והיינו אחר-איות על האקונומיה, המטבח וחדר-האוכל. אני עסקתי בעיקר באחזקה ודאגתי לפתח את המטבח בכיוון זה. שם עבדנו ממש ב"ראש גדול". היה מעניין להיות אחראית.

- ש. איך היה שם מבחינה חברתית?
- ת. היה לי טוב. היו לי - ועוד יש לי - חברים שם. שניים עוד הכרתי מבית-הספר. ונוצרו גם קשרים חדשים, כמובן.

- ש. איך היו חיי התרבות?
- ת. בחצי השנה הראשונה חיי התרבות היו מאוד פעילים. אירגנו הרבה ערבי תרבות בנושאים שונים. אחר-כך פחות הרגישו צורך ב"תרבות" מאורגנת. האנשים הכירו זה את זה, ישבו הרבה ביחד ושוחחו באופן ספונטני. החברה היתה יותר מגובשת. בחודשיים האחרונים הגיע אלינו גם וידיאו ואם כי התנגדתי לזה קודם - נהניתי ממנו.

בערבי שבתות היינו עורכים שולחנות במפות ומגישים ארוחה חגיגית יותר. אחר-כך היינו מסתובבים הרבה בדיסקוטקים של הקיבוצים, באלמוג ובקליה. לפעמים גם היינו מארגנים משהו אצלנו יחד עם חברי ההיאחזות מול-נבו.

- ש. נהנית מזה שהיית בחברה של צעירים, בלי מבוגרים?
- ת. כן, מאוד. לכן היה לי מאוד מוזר לחזור למשק. שם הייתי שווה בין שווים ולאף אחד לא היה יתרון בגלל הגיל שלו. והיה טוב שזה היה קיבוץ קטן מאוד ויכולתי לשלוט בעניינים, לדעת בדיוק מה הולך בכל הוועדות, בכל הענפים. לכן גם היתה לי זכות להגיד מה אני חושבת - כמו לכל אחד.

ואהבתי את הספונטניות של קיבוץ קטן - אפשר היה לצאת לטיולים בלי הכנות. לחיים לא היתה מסגרת קבועה ולוחצת - אפשר היה ללכת לישון אחרי העבודה, לקום באחת-עשרה בלילה, ללכת לכל-בו שהוא כל הזמן פתוח (רושמים מה שלוקחים) ללכת למטבח לקחת משהו לאכול - שום דבר לא היה נעול. לקחת את הכביסה מתי שמתחשק - כל זה היה כייף...

- ש. ובכן, במבט לאחור - איך את מסכמת את השנה הזאת?

ת. זה היה בשבילי נסיון חשוב. זה פיתח אצלי תושיה ואחריות. גם ביטחון עצמי.
זו היתה גם הזדמנות לבחון את הקיבוץ כצורת חיים. ויצאתי מזה מחוזקת באמונה
בקיבוץ - אבל לא בקיבוץ גדול. מי שלא הולך לשנת שירות ממש מפסיד שלב חשוב.
פה במשק אף פעם לא היתה לי הזדמנות לקחת אחריות כזו - בענף ובתחומים אחרים.
קיבוץ כמו כפר הנשיא זה דבר כל-כך מורכב - והמעבר בחזרה הוא קשה, חד מאוד.
פה - כמה שאנסה להיות אחראית, תמיד ארגיש כבורג קטן. כמובן, הנסיון שלי
הוא של בת משק, לא של חברת משק.

ש. את מתגייסת בקרוב לצבא. מה את הולכת לעשות שם?

ת. שירות של בנות משקים בפיקוד הנח"ל.
אם כן, לא נותר לנו אלא לאחל לך שתהיי מרוצה בצבא כמו שהיית כ"ישינשנינית"
בבית הערבה!

שוחחה עם יעלי - רות גלעדי

.....

אולפן כפר הנשיא-כחזור 44.

עם תחילת האולפן ובקיצור כמה נתונים.

א. הגענו להרשמה והשתתפות שיא! 45 תלמידים מן המניין, מתוכם 29 בשנת הכשרה.

ב. 5-3 תלמידי חוץ, שנמצאים תקופות ארוכות יחסית בקיבוצים בסביבה ומגיעים
ללימודים בלבד.

ג. תלמיד אחד (מארה"ב) שנרשם ועדיין לא הגיע.

ד. נאלצנו לסרב לכמה תלמידים שביקשו להתקבל, כי אין עוד מקום (גם במגורים
וגם בכיתות).

ה. בין ה"ישנתיים" יש 2-3 שהעברית שלהם היא מעל הרמה של כיתה ב' (שהיא למעשה

א' +) והם ממתינים לפיתרון.

ולבסוף, ישנם עוד כמה תלמידים שעדיין לא מאומצים וכמובן אנו מצפים למשפחות
מאמצות.

בהצלחה לכולנו

(בשם הצוות, שהפעם כולל גם את טומי ואת ארווין

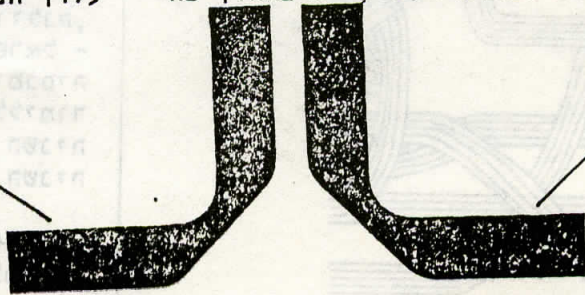
י ע ל נ.

כמדריכים)

בקשר לתוכנית "אורן" שעליה הוחלט באסיפה - התחלנו, צוות מצומצם, לדון ולברר את
הצעדים שעלינו לנקוט ולאט לאט מתחילה להתגבש איזשהי תמונה.

להיות שם.

שתי הכתבות הבאות הועתקו מ"פתחון פה" - עלון המורים ב"עמק החולה"

אך מצד שני כדאי מאוד לתקן כמה טעויות:
ראשית - הירידה או הנשירה לארה"ב: צריכים לראות אותה בפרופורציות נכונות. מן העליה הרוסית לא נסעו לארה"ב יותר מאשר מכל עליה אחרת. אחוז הנשארים גבוה. כשמדברים על נשירה, שוכחים את הנשירה בעליות המפורסמות וההירואיות - השניה והשלישית. הפאניקה והנכאים סביב הנשירה אינם מוצדקים.

ודבר שני - ימניות ודת: מקובל לחשוב, שעולי ברית-המועצות הם מאוד ימניים ודתיים - לאומניים. צריך לראות מאין כל זה צמח: ליהודי בברה"מ יש אפשרות להיות יהודי נרדף או יהודי גאה. יהודי בגולה עובר תהליך של מעבר מ"רע להיות יהודי ל"טוב להיות יהודי". האנטישמיות הבסיסית קיימת ברחבי רוסיה, בלי שום קשר למשטר. לפי הערכת מקס, היא גם תישאר. יהודי נולד עם חותמת בפספורט - "הברי" - וזה מכתוב את חייו: מיגבלות בחנוך גבוה, בתעסוקה ובתנועה ברחבי המדינה עצמה. הדרך היחידה לחיות עם אלו היא להיות יהודי גאה - וזאת באמצעות התקרבות לדת, ורכישת ידע בהסטוריה היהודית ובשפה העברית. זה מסביר את הפעילות ללימוד עברית ואת הריכוזים הגדולים בסמינרים היסטוריים, שהם תופעה מיוחדת לברה"מ (ר' רשימתה של רונה).

למקס יש שתי דוגמאות לספר על אנטישמיות ברוסיה - אנטישמיות מורשת ופרימיטיבית, שאינה בודקת את ההגיון שבעובדות:

סיפור אחד הוא ספור ראשי החץ הגרעיניים של ישראל והטיל יריחו II. הרוסים מפיצים, שהטילים האלה מהווים איום על בריה"מ! אין כל קשר לגודלן האובייקטיבי של בריה"מ ושל ישראל... השנאה והפחד הבא בעקבותיה כל-כך גדולים, ומעוותים.

הסיפור השני מספר על צעירה שביקשה אשרת הגירה ב"אוביר" (משרד ההגירה):

- "ומה תעשי במקרה של מלחמה בין רוסיה לישראל?" - שואל הפקיד.
- "האם רוסיה מתכננת מלחמה כזאת?"
- "לא, הישראלים מתכננים. הם מתקרבים. כל הזמן!"

יהדות ברה"מ - מספר מקס - היא עלית שבעלית. גם אם יערפו את ראשה, את המנהיגות העכשווית, יצוצו חדשים. תנועה זו נולדה כבר דור שלישי אחר המהפכה, ומנהיגיה אינם חיים על זכרונות הרחוב היהודי ובית-אבא. אין הם זוכרים כל חיים יהודיים. להם אין ברירה - האפשרות האחרת היא לברוח.

מקס. מוסיקה, הומור וחוס, והרבה ציונות. בגלל תכונות אלו, כצירוף אפשרויות טכניות, נסע מקס בקיץ זה למוסקבה.

מגמת הביקור היתה ברורה: ביקור אצל מסורבי עליה ואצל פעילים בהתחדשות החיים היהודיים שם. מקס ביקר אצל רבים מהם ושוחח איתם.

על מה מדברים שם?

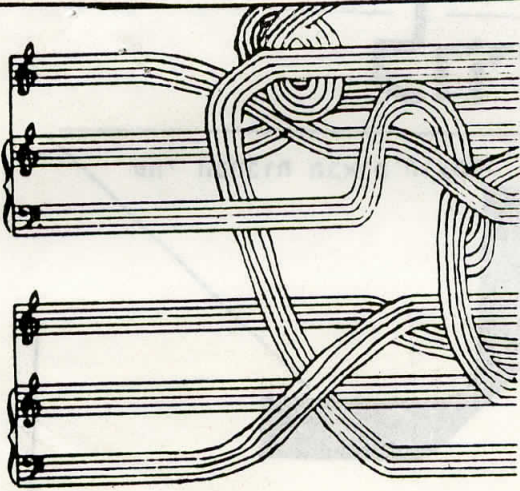
לא על החדשות. אלו ידועות להם. מה שחסר זהו חומר ברמה אחרת, גבוהה יותר. גם במידע גם בלימוד עברית. למשל, הפעילות האינטלקטואלית היהודית מתקיימת בקבוצות קטנות, אפילו קטנות מאוד, בקול ענות חלושה, בכדי שלא למשוך תשומת לב. בקיץ הפעילות עוברת למחנות - מעין קיטנות - ביער, על שפת-הים, או בדאצ'ות (בתי-קיץ). הפעילות מחוץ לעיר היא אחת האפשרויות בודדות למפגש של פעילים מערים שונות בברה"מ.

האווירה שהרגשתי - מספר מקס - שונה מזו ששמעתי עליה בתיאור "הימים הרעים", אבל גם לזה מתייחסים ב"אופטימיות זהירה". לא היתה הרגשה שעוקבים אחרינו. התנהגנו בחופשיות יחסית, כמוכן. ברוסיה אי-אפשר לבוא, לחפש מלון ולשוטט. אין דבר כזה "לשוטט במוסקבה". התייר מתקבל על-ידי "אינטוריסט" כבר בנמל-התעופה, וזה מסדר לו מלון, סיורים וכל מה שנחוץ.

מקס: זה דבר נהדר! הדבר הרע היחיד שניתן להגיד על האינטוריסט הוא עצם קיומו!

אי-אפשר גם לנוע מעיר לעיר - זה מחייב רשות מיוחדת. מקס שהה ברוסיה כשבועיים. בכל יום היו לו 2-3 פגישות עם מסורבים ועם פעילים, וכל פגישה כזאת אורכת 3-5 שעות. היה במוסקבה, וילנה ולנינגרד.

"אני רוצה לעשות מזה מפעל אישי: אחראי בבית-הספר על הקשר עם יהדות ברית המועצות. כל הסיפורים ששומעים על סירובניק ש"ישב", שנאסר, שסורב פעם ועוד פעם - כבר נעשו שחוקים: שמענו כאלה הרבה. מצד אחד.

סמינרים היסטוריים בברית-המועצות

זכיתי, ובחודש יוני השנה נסעתי לבריה"מ. מטרתי היתה להיפגש עם סירובניקים, ולהתרכז בעיקר בשני נושאים: הוראת עברית והשתתפות בסמינרים היסטוריים. מטרת העל - להיפגש עם אנשים שמעבירים נושאים אלה, במגמה להעשירם אפשרות להשתלמות שם אין, והפעילים בקבוצות מוציאים מעצמם את מה שהם מסוגלים לתת לחלמידיהם, מבלי לקבל כחזרה - וכך שנים על שנים.

מטרה זו הגשמו רק בחלקה, מפאת חוסר זמן וגם בגלל עונת השנה שפעלה לרעתנו. חברים רבים היו בדרך אל מעונות הקיץ (דאצ'ות) שלהם, ופשוט לא שהו בעיר. מה שהצלחנו היה להרצות בפני הסמינר ההסטורי הוטיק והמפואר של מוסקבה. נכחו שם 62 איש מכל הגילים. רבים ידעו עברית במידה זו או אחרת. הרצינו בעברית, ומארחנו - בוריס ברמן - תרגם סימולטנית לרוסית. תהיתי לפני-כן על מה להרצות. לא היה לי מושג על הרקע של הקבוצה ועל שטחי התעניינותה. החלטתי לבחור בנושא "יהודים בין נצרות ואיסלם". נאמר לי שרצוי לקבוע תיזה, ולהוכיח אותה. התיזה שיצאתי ממנה היתה, שמצב היהודים תחת שלטון הנצרות היה רע יותר ממצבם תחת שלטון האיסלם, וזאת בגלל סיבות תיאולוגיות, כלכליות וחברתיות.

רציתי לפתוח אשנב לנושא אולי קצת פחות ידוע. הבאתי עמי שני ספרים טובים בנושא זה במגמה להשאירם שם ולאפשר לקבוצה להעמיק יותר, אם רצונם בכך. בחירתי היתה, כנראה, מוצלחת: לאחר ההרצאה שארכה כ-30 דקות, היה דיון ער מאד. במהלך הדיון עמדתי על בקיאות המשתתפים בתולדות עם ישראל וכידע היסטורי כללי.

היתה כוונה שנפגש גם עם הסמינר ההסטורי של לנינגרד. נודע לנו שם, שלא תהיה אפשרות לפגישה כזאת - שוב - בגלל פגרת הקיץ.

מקס נסע לוילנה. כשמדברים בפרק הזה, שנינו נזכרים אחרי ממחטות בתיקים. וילנה, ירושלים דליטא, פרק מפואר בתולדות ישראל - פה חי הגאון מוילנא, פה היתה גימנסיה "תרבות" (במלעיל), פה היה מרכז ללימוד עברית ויהדות. עד פרוץ מלחמת העולם השנייה היה שלישי מתושביה יהודים. במלחה"ע השנייה היה שם גיא הריגה גדול: פונאר. בספרי ההדרכה לתייר אין על כל אלה אף מלה. השנה, אומר מקס, אשיר את שיר הערש לפונאר ביום השואה. אשיר ואבכה.

רציתי לנסוע לפונאר ולא יכולתי. פורמלית זה מחוץ לעיר ואפשר להגיע דרך האינסטוריסט. הפקיד לא היה, יבוא מחר. הביורוקרטיה חגגה - ויתרתי.

גם הגיטו נהרס. נשאר רק סימן אחד: לוח-נחושת גדול לכבודו של פסל ליטואני-יהודי, שכיתו היה כלול בתחום הגיטו. מי שיודע - יודע. על ריבוע דשא בתוך אזור בנוי אמר לי בן-לווייתי: "שם עמד בית-הכנסת של הגאון מוילנא". בית-הכנסת שרד אחרי חורבן הגיטו, אבל אז באו הרוסים וגילו אותו. שתלו דשא. הייתי במוזיאון האתנוגרפי. מוזיאון למופת. מפרטים ומסבירים ומציגים כל פרט מן ההסטוריה של ליטואניה ורוסיה. ליהודים אין זכר! לא שאין זכר למותם - אין זכר לחייהם! תולדות קהילת וילנא מסופרות בירושלים - לא בוילנא!

לא יצאתי מרוסיה בדיפרסיה - אומר מקס - יצאתי בהערצה לרוח האדם.

היהודים שם רוצים לצאת, להיות חופשיים, עצמם. כפרידה שלי מולדימיר ליפשיץ - מסורב ותיק - לחצתי את ידו, מסתיר את דמעותי: "נשלחנו לחזק אתכם ואני מוצא שאתם מחזקים אותנו". ולדימיר השיב לי בסיפור על המרשל רבינוביץ', בעל אות הצטיינות על שהוביל את חייליו לשדה-הקרב.

שאלו אותו: יש לך מה לומר?

- "כן. רציתי לדעת מי הממזר שדחף אותי קדימה כל הזמן".

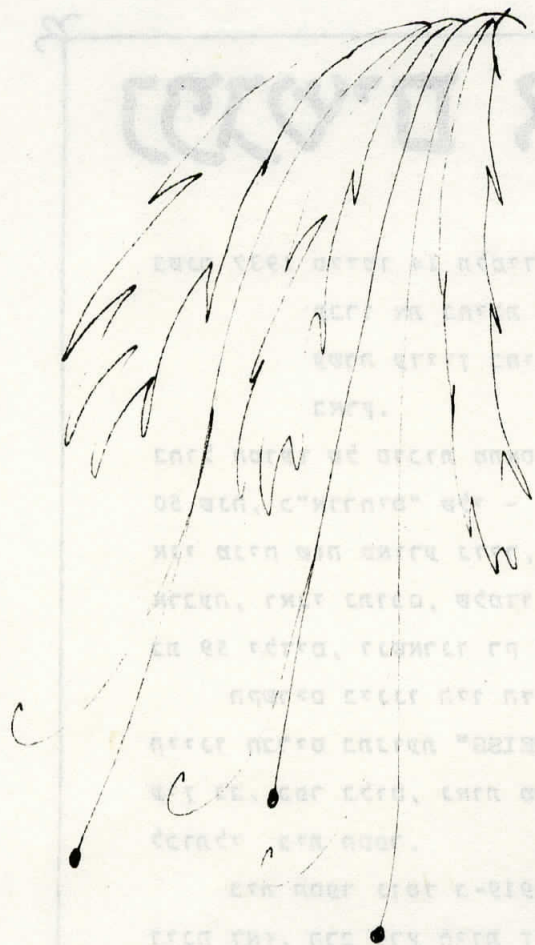
כלומר, אני אדם פשוט, אינני רוצה להיות גיבור. המצב הוא שגרם לי להיות כזה וכזה. כל שאני רוצה הוא להיות חופשי בארצי שלי.

* * *

נסיעתו של מקס שימשה לאנשי יפתח אפשרות לקשר עם המסורב שלהם, ויקטור בראיילובסקי. מקס אכן ביקר אצלו והתרשם ממנו מאוד. אחרי שנפגשתי עם מקס ושמעתי ממנו רשמים, קיבל ויקטור רשות יציאה - לאחר 15 שנות סירוב. - אולי, אומר מקס, זה בגללי?

וכדאי באמת שיסע לשם שוב.

שמעה ורשמה: שרה.

כלנינגרד קיימים, למעשה, שני סמינרים היסטוריים: האחד לציבור הרחב, כמו זה של מוסקבה; השני ברמה מקצועית יותר: זו קבוצה של הסטוריונים אשר חוקרים את תולדות יהדות רוסיה בתקופות שונות ובמקומות שונים. רבים מהם עוסקים ב"ארכיאולוגיה": חוקרים אתרים "עתיקים", כגון בתי-קברות. אחרים בודקים תעודות ומסמכים שעדיין קיימים בספריות, ביחוד בספריה של אוניברסיטת לנינגרד, וזאת למרות מאמצי השלטונות להקשות עליהם להגיע לחומר יקר זה. למשל, אין אפשרות להוציא מן הספריה ספרים עבריים - יש לשבת בה בכדי לקרוא בהם. באגף המזרחני, שבו מצוים ספרים אלה, לא מעסיקים יהודים. אפשר להגיע לחומר רק דרך חברים לא-יהודיים.

כל זה שמענו מפי הסטוריון חבר בחוג זה, אשר שנים רבות חוקר את יהדות קוקז. שוחחנו איתו על הקראים בעיקר. ברשותו חומר מעניין מאד. דאגתו העיקרית היא, שלא יורשה להוציא את החומר שאסף ואת הספריה היקרה שלו, כאשר יקבל היתר-יציאה.

פעילות אנשים אלה - בתנאי מצוקה ולמרות איומי השלטונות וקשיים בשטח - הרשימה אותי ביותר.

הלואי ונראה אותם כארץ בקרוב.

רונה אנגלסברג.

טיול סוכות.

בחג הסוכות, 8 באוקטובר, נצא לטיול בנחל אל-על בדרום רמת הגולן. הטיול מיועד למשפחות, ילדים וכל היתר.

נחל אל-על הוא קניון עמוק בתוך אבני הבזלת והגיר בדרום הרמה. הוא נחל איתן ודפנותיו משופעים במעיינות. במשך הקיץ השתוללה בו שריפת קוצים שכילתה את כל הצמחיה מהאביב האחרון ודווקא הקלה על ההליכה בשביל הטוב והמתון לאורך הנחל וחשפה את המצוקים האדירים מכל עבר. אנו נגיע עד למפל הלבן, מהלך של שעה מנקודת ההתחלה. שם יש בריכה טבעית קטנה שאפשר לשחות במימיה הצוננים. מרחק מה מעליו יש עוד מפל - המפל השחור - אך ספק אם נגיע אליו.

היציאה ביום החג, יום ה', בשעה 8.00 בבוקר.

כ-65 ק"מ נסיעה - הליכה במשך כשעה - בילוי במקום

כשעה - חזרה כשעה ורבע.

ארוחת צהריים - פיקניק - מביא כל אחד לעצמו.

חזרה למשק בשעה 14.00 בערך.

ציוד: כובע, נעליים להליכה, בגדים, מימיה. ילדים, בליווי מבוגר, מגיל 5.

ההרשמה מחייבת. טיול נעים - טובי עמית

נפגשים אחרי 50 שנה.

בשנת 1937 סיימו 14 תלמידים שמרנה שנות לימוד בגימנסיה ע"ש חיות בוויהנה. כולם עברו את בחינת הבגרות (50% בהצטיינות). אף אחד לא נכשל. מ-14 אלה עשרה עדיין בחיים, ומקיימים קשר כל השנים. ארבעה חיים בארה"ב והיתר בארץ.

בחול המועד של סוכות מתאספים אצלנו כל אלה - מארצות הברית ומהארץ - למפגש לאחר 50 שנה, כ"אורחים" שלי - וכמובן כאורחים שכל המשק מוזמן להכיר ולפגוש. אני מניח שזה מאורע נדיר, שאחרי 50 שנה בני כיתה אחת נפגשים. (בין אלה יש ארבעה, ואני בתוכם, שלמדו ביחד מגיל 6). התחלנו ללמוד ביחד בשנת 1929 בכיתה בת 59 ילדים, ונשארו רק 14 בשנת הבגרות.

הקשרים ביננו היו הדוקים לא רק כתלמידים אלא גם כחברי תנועות הנוער. רובנו היינו חברים בתנועת "BLAU-WEISS", שלאחר מכן נהפכה לחלק של תנועת נצ"ח (אפיקים, עין גב, כפר בלוס, נאות מרדכי וכו') כך שהחברות היתה קרובה והדוקה גם מחוץ לכותלי בית הספר.

בית הספר נוסד ב-1919 מיד אחרי מלחמת העולם הראשונה ע"י הרב הראשי של ויינה דאז, הרב פרץ חיות ז"ל, אשר הצטיין כרב "ציוני". הוא הזמין את ד"ר קלנר מבית הספר 'הרצליה' בתל אביב (שהיה גם מורו של משה שרת) להיות המנהל. איש זה ניהל את בית הספר כל שנות קיומו. בית ספר זה חנך הרבה תלמידים שחיים היום בארץ. (גם ראובן גוטר ובתיה ריינס היו בין תלמידי בית ספר זה), וכמחציתם חיים בקיבו-צים - בכל התנועות.

כולנו מתרגשים לקראת המפגש, ואני מזמין את כל החברים להשתתף בעירוע המשותף שיתקיים במועדון. (פרטים יתפרסמו).

א ר ס י

"לנו זה לא יקרה"

שימוש ברכב - שאין לו מיסמכי רישוי וביטוח

משולחנו של עורכי-דין: ג.ס. פנה למשרדנו, לטיפול בדו"ח תנועה שקיבל על נהיגה באופנוע בעל מנוע-עזר, כאשר לרכב אין רשיון ואין ביטוח. התברר לי, שהשימוש כנ"ל על-ידו אינו ראשון, וכנראה שישנם מקרים נוספים של נהיגה ברכב מחוץ לקיבוץ (ואפילו תהיה זו נהיגה "לשטחים" או "למפעלים"), כאשר לרכב אין רישוי ו/או לנהגים אין רשיון נהיגה.

עלי להפנות תשומת לבך לחומרה הרבה של שימוש כנ"ל ברכב, ועל פסיקת ביהמ"ש כיום, הדורשת במקרים מהסוג הנ"ל עונש של מאסר בפועל, נוסף כמובן לקנס כספי גבוה מאוד, ולפסילה מקבלת רשיון נהיגה ו/או שלילת רשיון לתקופות ארוכות. נראה לי כי רצוי שתקדימו רפואה למכה ותדאגו למנוע הישנות מקרים מהסוג הנ"ל."

"כל האמצעים הסבירים?!"

אור, בן קיבוץ במרכז הארץ תלמיד כיתה ט' (15.5) עובד ברפת. מדי יום הוא מחלק תחמיץ לפרות עם טרקטור ועגלה. בשבת, 11.10.86, שעה שנסע אחורנית על-מנת להוריק את התחמיץ, לא הבחין ברכב שחנה בקירבת מקום ופגע בו. הרכב היה שייך למבקרים מן החוץ, שבאו להראות לילדם מה זו פרה. למזל כולם, לא היו נפגעים, נגרם רק נזק כבד למכונית. מה הדיון?

לבית המשפט הוגשו שני כתבי-אישום. האחד, נגד אור, על נהיגת רכב ללא רשיון וללא ביטוח, ועל גרימת נזק. השני, נגד שגיא, מרכז הרפת, על כך שהרשה לאור לנהוג בטרקטור.

אור, שנהג בטרקטור, צפוי לעונש של שנתיים מאסר, פסילת רשיון נהיגה לתקופה שיקבע ביהמ"ש - אפילו לכל חייו - וקנס עד

12.500 ש"ח. שגיא, מרכז הרפת שהתיר לאור לנהוג בטרקטור, צפוי לעונש של 5 שנות מאסר, פסילה מלהחזיק ברשיון אפילו לכל חייו וקנס עד 37.500 ש"ח.

עינינו הרואות, שהמחוקק החמיר מאוד עם תופעות של נהיגה ללא רשיון - תופעות שהפכו נפוצות מאוד בחצרנו.

במקרה שלנו, שגיא יוכל להינצל מכתב-אישום כה חמור רק אם יוכיח לבית המשפט כי נקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאור לא יוכל לנהוג ברכב.

"כל האמצעים הסבירים" - קבע המחוקק, אולם כל אחד יסכים עמנו, שתליית מודעה על לוח המודעות בחדר-האוכל, שאסור לנהוג בטרקטור או באוטו ללא רשיון, ותו לא - אינה בגדר "כל האמצעים הסבירים".

המלצתנו לכל מי שאחראי על טרקטור או רכב היא, לנעול בשרשרת כל טרקטור שאינו בעבודה באותו זמן, ולא להרשות בשום מקרה למי שאינו בעל רשיון נהיגה, לנהוג, לא בטרקטור ולא בשום רכב אחר.

נמסר לפירסום ע"י אליושא, קיבוץ בית-אלפא

(הביא ל"דבר הכפרי" - ג'יקי עמר)
נבפרד גם איזי ד.

נ ר - ז י כ ר ו ן

י"א בתשרי - אסתר סינה
י"ד בתשרי - מרגה גרינברג
ט"ז בתשרי - ארנון וטרמן
י"ז בתשרי - מר יצחק סטריקובסקי
חיים גלעדי

אי-אלימות ואלימות.

הרהורים אחרי ההרצאה של אולק

קודם כל הערה לגבי הדו-שיח שאולק ניהל. אולק סתם פיות, לא נתן למי שהתנגד לו. לדבר, לא נתן אפשרות לפתח רעיונות, ולא היה מוכן לשמוע דעות ודוגמאות שנגדו את דעתו. אולק לא הצליח להדגים אי-אלימות, אלא הראה איך סותמים את הפה באלגנטיות. וזה כוח במובן השלילי של המילה.

אי-אלימות באה לאחד עם, שתוהו-ובוהו שולט בתוכו. כדוגמה, אי-האלימות של גנדי, שאיחדה את ההודים. וכך בכוח מאוחד הצליחו להתגבר על האנגלים ועל קשיי ההתחלה.

אי-אלימות אינה תשובה לעוינות בין שני עמים ולא תשובה ליחסי מלחמה. אי-אלימות אינה תשובה לפנאטים, אלא כוח. השכנוע הוא כוח אלים. אם אי-האלימות שאלה מתכוון אולק היא כדוגמת אי-האלימות שהוא הציג - גם זה כוח בעל עוצמה.

אי-אלימות זה שכנוע רגש על-ידי רגש. מה שאולק עושה זה שכנוע ע"י הגיון והגיון זה כוח אלים. זה משתק את ההגיון של הצד השני, אבל לא את הרגש.

בקשר לאי-אלימות והתנגדות לסיפוח: זה לא הזמן להפסיק את הסיפוח. שני העמים אינם מוכנים לקבל את זכות הקיום של השני.

אולק טוען שהערבים הם בני-אדם (יש בני-אדם, יש חיות), אבל הבעיה היא שאותו ערבי שיש לי איתו דו-שיח ברמה תרבותית המתאימה לשנינו, יקום אחרי שיחה כזו ויתקע סכין בלב חייל ישראלי, ששומר עלי מפני הכוח ההרסני של הנכבש. (לכן, כשרואים ערבים, צריך לדרוך את הנשק ולהיות מוכנים לכך שיותקפו ולהשיב אש).

מה לעשות, ועל הדימוקרטיה צריך להיאמר שהיא הכוח הטוטליטרי של הרוב והרוב רומס את המיעוט. למיעוט יש זכות דיבור רק במקרים שאינם נוגעים ללב לבה של בעיה הפוגעת בטובתו של הרוב. מכיוון שהביטחון הפיזי של מדינת ישראל נוגע לרוב העם בישראל, שהוא העם היהודי, העם היהודי רומס את הזכויות של המיעוט הערבי, לא רק בשטחים אלא גם בתוך מה שנקרא הקו הירוק, כדי שהמיעוט הערבי לא ינצל את כוחו ויגבר על היהודים.

אי-אלימות, אם אולק ישיג את מטרתו, לא תביא לידי כך שהמיעוט הערבי יקבל את הזכויות שלו, אלא לידי החלשת הכוח של הרוב היהודי, מה שנקרא חולשת החזק. אי-האלימות תביא להרס מדינת ישראל ואף לגלות חדשה.

בקשר להערות שהושמעו באותו ערב - הנהג שלוקח ערבים - כל הכבוד לו. אבל הוא לוקח סיכון, כאשר הוא לבד עם ערבים. מי יודע אם דווקא הערבי שהוא לוקח הוא לא דתי-קנאי, חבר בחיזבאללה, ומתוך סיבה כלשהי ידקור את הנהג. איני אומרת לא לקחת ערבים, אבל רק כשיש יהודים נוספים ברכב.

הערה על מבט של שינאה בעיני ילד ערבי, כשהוא רואה חייל ישראלי: עדיף שינאה בעיני ילד ערבי, כמה שזה לא נעים, וחייל כובש ישראלי מאשר שינאה בעיני ילד יהודי וחייל כובש ערבי. זבקשר לשירות הצבאי של הישראלים בגדה - אני חושבת שזה נורא, אבל הם חלק מהכוח שמגן על מדינת ישראל גופא ועל הישרדותה.

אילנה ב.

הערת המערכת: יש לראות בכתוב לעיל הבעת דעה יוצאת דופן וקיצונית, שכדאי להגיב עליה.

תאריך תרגום 24/8/87

מספר דף

חבר קיבוץ יקר

שלום רב ,

בחרתי לפנות אליכם לאור הועמולה המסולפת והלא הוגנת של חברים מהחברה להגנת הטבע נגד ההסדר של ביחג'ן , נגד חושבי הישוב והעדה הדרוזית - וזאת מחוץ חשש לרקנות היחסים הנפלאה שיש בין העדה הדרוזית למודינה שהיא "שמורה" לו פחות נדירה ונחוצה באזורנו משמורת הר מירון היפה .

וראשי כל , העובדות הן כאלה :

א- סלע המחלוקת העיקרי הוא סביב 2000 דונם בלבד בשטח שנקרא "זבור" שהוא בבעלות החושבים ועד היום לא הותר לעיבוד - הפתרון שסוכס , מדבר על ריכוז החלקות הנ"ל בחליפין והותר עיבודן - כאשר ידוע מראש שחלק מהאנשים החליפו כבר עם המנהל במקומות אחרים , כך שהבעיה מצטמצמת .

ב- כל יתר השטחים הינם מעובדים כיום בפועל , בהיתר של שמורת הטבע , חלקם אפילו נטוע עצי זית ושיזף אירופי שמשחלב יפה מאד בשמורה מסביב . כך כשטוענים שיש עוד 10.000 דונם - הם מסלפים את האמת , ע"מ להראות , בחוסר אחריות , שהשד הוא כה נורא שיש בו משום הרס שמורה שהיא מעל 100.000 דונם - ושכחו שרק אחמול - שלשום וליד ביחג'ן הוכשר שטח של אלפי דונם לצורך הקמת מצפה חורשים . איפה היו כל יפי הנפש ושומרי הטבע המושבעים האלה .

החברה הקיבוצית אמורה להיות מאד רגישה לדמוגרפיה מרושעת ולחעמולה זולה מסוג זה - והיא צריכה להוקיע כל נסיון של הכפשה והסתה , ובמיוחד נגד בני העדה הדרוזית שהם עובדי אדמה ומנסים לשמור על כבודם הפגוע , ועל צלם האנוש המושפל , בתוך מדינתם , שהם בניה בעצם , אבל המדינה אינה מכירה באבהות עליהם .

אל לנו להיחמם ולשכוח , כי לביחג'ן למשל , הפקיעו בעבר 13.000 דונם שניתנו לקיבוצים ומושבים האם זה הוגן ? האם זה צודק ? ולתת פתרון לביוב ולקרקע להקמת בייט - מה זה ? לעשות טובה למישהו ?

זוהי המציאות שבה אנו נמצאים רבותי - ואנחנו לא יודעים להסביר אותה . -ואם ידענו להסביר כמו שידענו להלחם , לא היינו מגיעים למצב הנורא שאליו הגענו .

מי שלא הבין את ארועי ביחג'ן - לא למד כי מרירות ויאוש גורמים לאפטימיה או לאלימות נואשת - את השקיעה ללא מוצא מנצלים ערפדיט וקיצוניים משני המחנות . כך יהודים כך דרוזים .

חבל שאלה בציבור הישראלי , הנוהרים אחרי פראזולוגיה , הולכים בחלם חרוש - ואינם מרימים את הראש , כדי לראות מה מעבר לחלם הזה .

אלה שסרבו להבין לנפשו של פלאח דרוזי בביחג'ן - אינם רואים מעבר לחלם החרוש .

לנוזכיר הנושק :-

אודה לך באם חוואיל לפרסם את הנ"ל בעלון המקומי - בחודה .

שלכם בידידות

סאלח טריף

ראש מועצת ג'וליס

עתיד בית-הספר.

ישיבת סיכום של חוגי הבית

נכחו: ג'וליה, צביה כץ, יוסי כץ, איזק, צילה, רותי גדליזון, יהודית ויטהם, יאיר, אירנה, ג'יין, דליה וגנר, אתי, קרול, יניתה.

מחוגי הבית הסתמנה מגמה של בחירה בין שתי אופציות:

- א. להישאר פה כמו היום.
- ב. לצאת ל"מבוא גלילי" באילת-השחר.

לגבי שיתוף עם מושבים נראה, כי ברוב החוגים הועלו הסתייגויות לגבי ריאליות של ביצוע ההצעה.

כן יש פחות או יותר קונצנזוס שכיתות א'-ב' יישארו ללמוד בבית.

ההכרעה לגבי עתיד ביה"ס תיפול סביב שיקול כלכלי ושיקול חברתי.

רצוי שהדו"ח הכלכלי שיובא לאסיפה יהיה מפורט, שיועמד סעיף מול סעיף ומה התקציב של כל סעיף; שיהיה מובן גם לאנשים שאינם מבינים בכלכלה. רצוי שנדע מהן ההשקעות הצפויות לנו בכל אופציה. לבדוק מה עלות הבניה פה ומה עלות הבניה בחוץ.

- צריך לברר עד כמה ריאלי לצאת למאבק עם משרד החינוך על בייס קטן בבית.
- יש להסביר באסיפה, מדוע ירדו חלק מההצעות ומדוע הן לא ריאליות.
- יש לברר איך ואם בכלל תעמוד התקיים מאחורינו, במידה ונרצה בייס בבית.
- כדאי לבדוק גם בוועדת החינוך של הקיבוץ הארצי, כיצד הם מתמודדים עם הבעיה.
- האם גדות תרצה להצטרף אלינו?

סיכום : (א) תמונה תת-ועדה שתפקידה יהיה לבדוק את השאלות שעלו

בישיבה זו.

(ב) יקויים פורום נוסף, דומה לפורום הנוכחי, שם יגובשו

סופית ההצעות לאסיפה.

רשמה: צילה

השרות לשמירת איכות הסביבה

טלפון 660151

ת.ד. 6158

ירושלים 91061

SE6

החשמ"ח

לכב'

" הולכים על ארץ נקיה "

א.ג.נ.

הנדון: חוק שמירת הנקיון - התנדבות לאכיפתו

באוגוסט 1984 אישרה הכנסת את חוק שמירת הנקיון, התשמ"ד-1984. החוק אוסר השלכת פסולת, פסולת בנין או גרוטאות רכב ברשות הרבים או מרשות הרבים לרשות היחיד - ומטיל קנסות על העוברים על הוראות החוק.

אכיפת החוק הינה בעלת משמעות לאיכות חיינו בארץ, אך פעולות האכיפה על פני כל שטחה של המדינה תוכלנה להתבצע אך ורק בשיתוף פעולה מצד הציבור.

שר הפנים רשאי למנות מכח החוק כל אדם המתנדב לתפקיד "נאמן נקיון" לסייע באכיפת החוק ע"י רישום עבירות על חוק הנקיון ודיווח עליהן.

אנו קוראים לך בזאת להצטרף לקבוצה הגדולה של נאמני נקיון אשר כבר התנדבו לעניין זה ולהעלות בכך תרומה בעלת ערך לחיים טובים יותר בארצנו.

ב ב ר כ ה

שייע עשת

הממונה על ביצוע חוק שמירת הנקיון

טופס בקשה להתנדב לתפקיד נאמן נקיון

לכב'

השירות לשמירת איכות הסביבה

משרד הפנים ת.ד. 6158 ירושלים 91061

מס. ת. זהות

שם פרטי

שם משפחה

מס. טלפון

מיקוד

כתובת פרטית מלאה

סל. במקום העבודה

מקום העבודה

חתימה

תאריך

נא למלא בכתב ברור וקריא.

בשתי האסיפות האחרונות נדהמו הרבה חברים לאור הגילויים על המצב הפיננסי ב"הבונים-צנרת". אני לא הופתעתי מגילויים אלה, אבל גם אני לא הייתי ער לרצי-נות המצב שמפעל זה נקלע אליו.

לדאבוני אינני מוכשר לשונית וקשה לי להתבטא בציבור. לכן אני חש שבכתבה זו כן אצליח להעביר את דעתי ורגשותי לחברים בצורה יותר בהירה.

הנני עובד במפעל מאז שהגעתי לכפר הנשיא לפני כמעט עשרים שנה. אינני מתחרט על אף יום אחד של עבודתי כאן. בעשר השנים הראשונות היה המפעל בשיאו, בניהול מצויין (מיכאל כ. ומופתי) וגישת העובדים בו - שכירים כחברים - ומוסר העבודה שלהם היו ברמה הגבוהה ביותר. למרבה הצער גרמו הוויכוח על העבודה השכירה והחלפת ההנהלה לירידה במשמעת בעבודה, במיוחד אחרי שמופתי עזב את תפקידו, ומאז לא חל שיפור במצב. עם סיום המו"מ עם כור ועזיבתו של יוסי כץ התדרדר המצב עוד יותר. במחלקת החמרון לא היתה הרבה עבודה באותו הזמן וזה לא היה מעודד. תמיד הייתי נגד סילוק העובדים השכירים, אך כשראיתי שלחברים שנכנסו למפעל אין נסיון בעבודה עם שכירים, וגם לא גישה לניהול נכון עימם, הבנתי שאחרי הדימורליזציה יכנס המפעל לעידן חדש.

היו לי גם תקוות שאוכל לתרום להקמת המפעל החדש ולזכות בעבודה מעניינת. הכרתי את צוות המהנדסים האחראים לתכנון ובינוי. הגשתי שרטוטים והצעות מחי-רים לעבודות שהאמנתי שאוכל לבצען. הצעותי נדחו בטענה שהן יקרות מדי. אחרי כמה שיחות וויכוחים ראיתי שאנחנו הולכים לקראת אסון. כל התכנון והביצוע נעשו על-ידי מומחים "חיצוניים" - שוויצרים של כור - ואלי מינוף. לא זכור לי שבעלי הנסיון במפעל נשאלו לדעותיהם או הצעותיהם. הפיקוח היה רשלני וה-קבלנים וקבלני-המישנה לסוגיהם עשו חייל בתיקונים ואילתורים בעטיים של הטעויות הרבות שנעשו. התוכנית לא התאימה לצידוד הרב שנרכש, הצידוד לא התאים לסוג העבודה שלנו ובנוסף עזבו המהנדסים האחראים את העבודה אצלנו לפני הש-למתה.

ביקרתי במקום פעם בהתחלת הבנייה ועוד פעם לקראת השלמתה. בפעם השנייה (והאחרונה) נוכחתי שכל חששותי התממשו, חזרתי הביתה בהרגשת חולי חזקה ומאז לא דרכה רגלי שמה. לי זה היה כ"סיפלי" במהדורה שניה. למי שלא יודע - סיפל היה בית יציקה לאלומיניום מודרני, שהוקם על-ידי מערכת הביטחון אחרי מלחמת ששת הימים. לא היו הגבלות תקציב, לא מונו אנשים מתאימים להקמתו וכל המפעל היקר היה כישלון חרוץ. אנו נתבקשנו לקחת אותו במחיר הקרן. הצידוד היה חדש, אבל לא מתאים לצרכים. חלקו עדיין מונח בחצרנו כאבן שאין לה הופכין. אני חושש שאותו הדבר יקרה להבונים-צנרת. הלוואי ואחבדה.

זו ההיסטוריה. להלן כמה מדעותי בנושא.

1. אינני יכול לקבל את טיעונו של אוסי בקשר למלחמת המחירים עם המזרח הר-חוק. מלחמה זו משתוללת כעשר שנים, עוד הרבה לפני הקמת "צנרת", ולא נעשו נסיונות לחמוק ממנה: מוצרים אחרים וכו'.
2. פיטורי עובדים. לפני הוצאת הפיטינגים היו הזדמנויות לפטר מספר לא מבוטל של עצלנים ונצלנים. הפתיע כמה כאלה נתגלו אחרי שמופתי עזב את תפקידו! במקום זה לקחנו פועלים נוספים.
3. איך זה שלקח שנתיים לגלות את ההפסדים? מדוע לא נקבע שבוע עבודה של 4 ימים כדי להפחית בייצור?
4. למרות בעיות השיווק מתגאה אוסי בהספקי שיא בייצור. על מה להתגאות בהפסדים כאלה?

5. למה הוותר מהחברים על הוצאות מרקיעות שחקים, ניהול כושל, טונות של יצי-
קות פסולות שנזרקו בגלל רשלנות וחוסר פיקוח? כלום לא נענשו האחראים לכך?

אולי תחשבו שאני מתמרמר כי יש לי איזה עניין אישי בדבר. אני פשוט מאוכזב
שהאנשים האחראים נתגלו כבלתי אחראים והנה אנחנו בבוץ!

הפיתרון היחידי שנראה לי הוא להפסיק את הייצור והמכירות של הפיטינגים,
להתרכז בברזים תוך ייעול המערכת. לקחת הלוואות נוספות להצלת המפעל מתקבל על
דעתי רק אם תהיה הנהלה אחרת, הנהלה שיודעת להעריך נכונה את הנתונים.

התקווה שיקרה נס ולא נפשוט את הרגל מעוגנת אולי במסורת היהודית. בארץ
הנפלאות יהיה תמיד הפי-אנד. כלום אין בהבוניס-צנרת איזה חדר-תפילה? אולי זה
יעזור.

מקס חייט

(תורגם ע"י טומי עמית)

דו"ח משיבת ועדת המשק מיום: 18.9.87, + 11.9.87.

נכחו: מיכאל ד', קרול ב', ג'קי ע', הרי ל', יוסי כ', יענקל מ', רוי ב', ריימונד ג', גדי ע' יאיר ד', דני פ', קולין פ', ניל ש', צפורה ס'.

נפרדנו מריימונד ויאיר וברכנו את דני וניל שהצטרפו לוועדה.

1. דו"ח ביניים על מצב צנרת. (מוזמן: אוסי א')

אוסי הציג את הדו"ח וסוכס להביאו לאסיפת החברים.

2. דיון עם התק"ם על מקורות ושימושים לשנת 1988.

הוגשה הצעה למקורות ושימושים לפגישה עם התק"ם. כפי שהוסבר בדו"ח הקודם, לא היה זמן להכנס לפרטים עם כל ענפי הייצור והשירותים עקב התאריך הדחוף שקבלנו מהתק"ם. עם זאת רכזנו את מירב הנתונים כדי לאפשר הגשת מסגרת מבוססת על מקור עצמי המוערך בכ - 940,000 ש"ח + כ - 808,000 מענקים בעיקר לתעשייה. השמושים שועדת המשק הציע לחלוקה לכלל המגזרים הם כדלקמן:

א. חקלאות שונות	195 אלף ש"ח (שלחין, חולה, פרדס חדש)
ב. תעשייה (גמר פתוח צפעיל)	490 אלף ש"ח (צמוד לביצוע מפעיל)
ג. חדר אוכל + גמר שיכון	930 אלף ש"ח (מימון צמוד לבצוע חדר האוכל)
4. שונות צרכני (ועדת חברה)	80 אלף ש"ח
סה"כ השקעות פיזיות	1,745 אלף ש"ח
סה"כ מקורות עצמיים + מענקים	1,748 אלף ש"ח

הדיון עם נציגי התק"ם התמקד בנושא המרכזי של כל התנועה המבסס על עקרון שאין להגדיל את ס"ה חוב התק"ם וכל משק חייב להגיש תכנית מבוססת על מגבלה זו. במקרה שלנו החברים שישבנו איתם לחצו להוריד את ההשקעות שבשליטתנו מ 300 אלף ש"ח ל 200 אלף ש"ח. בתעשייה נושא המפעיל 490 אלף ש"ח וחדר האוכל - 930 אלף ש"ח צמודים לאוביקטים ומקורות מימון.

דו"ח משיבת ועדת המשק מיום: 18.9.87.

נכחו: מיכאל ד', קרול ב', ג'קי ע', יוסי כ', גדי ע', רוי ב', דני פ', הרי ל', ניל ש', קולין פ'.

נעדרו: יענקל מ', צפורה ס'.

1. מפעל צנרת. (מוזמנים: אוסי א', מיכאל כ')

בישיבה שהתקיימה בתאריך 11.9.87 מסר אוסי רק דו"ח ביניים וכתוצאה מכך נמסרה אינפורמציה ראשונית לאסיפה. בתאריך 18.9.87 הגיש אוסי תכנית מפורטת לשנת 1988 המבוססת על עלות של כ - 10% במוצק במחירי הפיטנגים וקצוץ דרסטי בהוצאות כלליות, כמו כן פטורים של פועלים זמניים.

למרות צעדים דרסטיים אלה היה ברור כי אם נצטרך לבסס את המפעל על ייצור אחוזים כה גבוהים של פיטינגים אין למפעל זה עתיד.

בסוף הדיון היה ברור לחברי הועדה שהדרך היחידה לתכנית הבראה מעשית היא לערוך שנוי מהותי בהרכב המוצרים. במטרה להטות את המישקל לטובת מוצרים שנתונים תרומה גבוהה יותר ולהקטין באופן משמעותי את ייצור הפיטינגים הגורמים לתרומה שלילית. היות ותהליך זה יקח שנתיים-שלוש לפחות, כל תכנית הבראה חייבת להיות מבוססת על עזרה מסיבית של הממשלה ורק אז יש סכוי כלשהוא שהכל הצעדים הקצוניים שיתבטאו בקצוצים מיניהם ישאו פרי. זאת חייבת להיות פעולה משולבת של פעולה מיידית והחלטות שלנו לשל התחלת ביצוע עזרה מסיבית מהמוסדות. לסכום הוחלט למסור על דרכי הפעולה המוזכרים לעיל לאסיפה ולקבל אישור לבצע צעדים אלה. ועדת המשק החליטה שאם תוך תקופה של 8 - 6 שבועות לא תתקבל תגובה חיובית מהממשלה נצטרך לשקול את צעדינו מחדש, שמשמעותם עלולה להיות סגירת המפעל ללא כל ברירה אחרת.

ט פ ס הרשמה לחוגים אזוריים

שם _____

חוג 1 _____

חוג 2 _____

הנני מקבל את תנאי ההרשמה כפי שפורטו בחוברת החוגים.

חתימה.....

(גזור כאן והחזר הספח לתא 97 (שושי ק') עד 10.10)

כפר הנשיא

ועדת ההשלטמויות

שלם רב,

שלום רב,

הנדון: החוגים האזוריים.

בתאי הדואר חולקו חוברות בהן מפורטים החוגים שיתקיימו השנה
במסגרת מתנ"ס ראש פינה. במידה והנך מעוניין/נת אנא רשום/מי
את החוגים הרצויים לך.

על פי החלטת ועדת ההשלטמויות הרשמה זו מחייבת בהתאם לסדרי
ההרשמה המפורטים בדף הראשון בחוברת הכחולה.
לידעתך, באס תפסיק/י את השתתפותך בחוג לאחר חודש נובמבר
ימשיך המשק לגבות דמי ההשתתפות מהתקציב האישי משך כל החוג.
מועד ההרשמה האחרון הוא 10.10.87.
בברכת שנת לימודים טובה.

אריה וולפין

שושי קרופר

* Our new Ulpan has a record number of pupils - 45 ! We only have sleeping arrangements for 40, but there are a few day pupils from surrounding kibbutzim. Apart from the teachers, they have Tommy and Irvin to look after their social needs.... Hope they will all make it to the end.

- * During Sukkot a special kind of re-union is taking place. Ossy passed his Matric in 1937, at the Jewish High School in Vienna, together with another 14 classmates. Apparently they have kept in touch all these years, and ten of them are coming to Kfar Hanassi (four are not alive). Some of them live in Israel, but even the ones from abroad will be here!
- * Amongst other inconveniences due to our building project we shall have to find a new place for the Succah this year. I believe it will be right at the back of the Dining Room.
- * Do you know why we have soda again in the Dining Room? Harry Burke decided to have a look at the system, and he found that he could repair it. (He tried to explain to me what he did - something about "Packing" which was in the wrong place -) So, contrary to all expectations, the soda fountain is giving forth its delectable liquid. Thanks, Harry.
- * Welcome to Den, Margalit Cohen's friend, who has come to stay with us for the next six months.
- * And another welcome - to Stanley the Welshman, who comes to spend a working holiday with us every year.
- * A speedy recovery to Bernie M. who was in hospital, but is already resting at home.

Well over the Fast, and I apologise for the delay in giving out your page.

INGE

H A P P Y B I R T H D A Y

- 4.10.87. Yavin Ben-Reshef
5.10. Zivah Malina
7.10. Sidney Friedlander
Isaac Potash
Doris White
Oren Pearlson
Ayall Oren (Raines grandson)
Oded Katz
Rivkah Beller (Tenna granddaughter)
8.10. Saritah Cina
Hilah Aptrut
Gal Aptrut

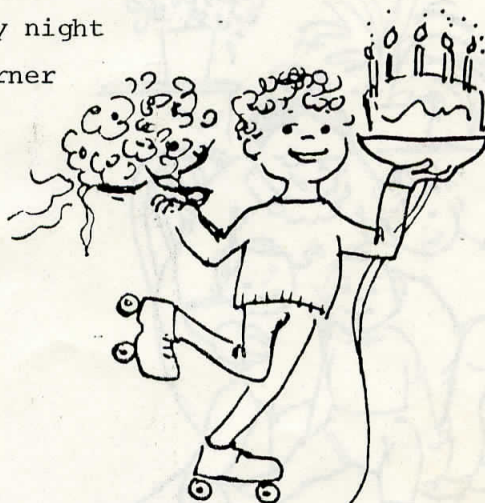
H A P P Y A N N I V E R S A R Y

4/10/87	Miranda & Jeoff Strubel
8/10	Barbara & Ronnie Buto
9/10	Pam & Yankel Mendzi=
gorski
10/10	Rachel & Ilan Ginatt

The meal before the Fast will be served at 16.30, and before the evening meal after the fast light refreshments will be served in the dining room.

W E L L O V E R T H E F A S T

And if you really feel like it : B O D Y H E A T
The film which will be screened on Saturday night
with William Hart and Cathlyn Turner 220

דו"ח משיבת וע'ת כח אדם מיום: 21.9.87.

נכחו: מיכאל ד', קרול ב', ג'קי ע', שרה ד', בני פ', שמחה א', יוסי כ' .
נעדרו: אבלין ר', בוב ר'.

1. שושי ק' החליפה את חנה מ' במטבח הדיאטה.
2. חנה מ' הצטרפה לצוות בית התנוקות.
3. ניקול א' החליפה את פס פ' במכבסה.
4. פס פ' עם צאתה מהמכבסה הצטרף לצוות בית התנוקות.
5. בלהה א' תחליף את דליה ב' במזכירות הטכנית לאחר הלידה.
6. חברי הועדה התייחסו לערעורו של אדי נ' בנושא סדרן העבודה. לאחר דיון המלצת הועדה היא כי אילן ה' יהיה סדרן העבודה הבא. (בינתיים אושר הנושא באסיפה).
7. חניטה ב"ד הצטרפה לצוות החינוך בבית הספר המקומי.
8. זוהר ב"ד נכנס לעבוד בחולה.
9. יצחק ב"ד יהיה אחראי על להקת הברברים. את יום העבודה ישלים בנעורון עם ונסה ר'.
10. ג'יין ת' תעבוד יומיים בשבוע עם גיא ה', יומיים בשבוע בבי"ס המקומי, יום בשבוע תעבוד עם ילדי הבר מצווה ויום אחד במתנ"ס ראש פינה.
11. שרה ד', עם סיום תפקידה כסדרנית העבודה הצטרף לצוות גן רימון.

דו"ח משיבת ועדת העבודה.

נכחו: ג'קי ע', טוטסי ע', שרה ד', מעין פ', אדי נ'.
אושר כי בני פ' יחליף את שרה ד' כסדרן עבודה עד לכניסתו של סדרן עבודה קבוע שיחבר על ידי האסיפה. בימי העדרותו של בני לצורך רכוז קניות ימלא ג'קי ע' את מקומו במקרים דחופים בלבד.

השנים החולפות - והנה אנו מתבגרים ויש לנו מספר לא מבוטל של הורים

וחברים בגיל מבוגר (שיהיו בריאים).

אך מספר הזקוקים לטיפול סיעודי ועזרה הדדית הולך וגדל.

אנו מחפשים חברים - חברות המוכנים ויכולים לעזור בטיפול זה לפי יכולתם.

אנו מוכנים להדריך בבית או לשלוח לקורס מט"ב (מטפלת בית).

ישנם במשק מספר רב של חברים וחברות אשר היו בצה"ל חובשים/ות,

זהו בסיס טוב לעזרה הדדית זו.

יש לקחת בחשבון שאם לא נמצא את הפתרון מתוכנו נצטרך לקחת עבודה שכירה

דבר שבימים אלו זוהי הוצאה מיותרת.

יש לענות לצורך דחוף זה מיידית.

חברים/ות המוכנים ומעוניינים בנתינת עזרה זו מוזמנים לפנות לנטע א' - ת.ד. 53

או לאיליין א' - ת.ד. 29.

שנה טובה ובריאה לכולנו.

ועדת הבריאות